

A M I SZ Í N H Á Z U N K

47. szám

Schön Róbert:

Mikulás-esti tréfás jelenetek

107. szám

H. Hajtay Etelka:

Gyere Mikulás!

SZALÉZI MŰVEK, RÁKOSPALOTA

A MI SZÍNHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZINDARABOK GYUJTEMÉNYE

47. sz.

Mikulás-esti tréfás jelenetek

Öt kis jelenet férfi- és fiúszereplőkkel. — 1. A megbántott Mikulás. 2. Mikulás igazságot tesz. 3. A Mikulás otthonában. 4. Mikulás napján. 5. Mikulás és a törpék.

107. sz.

Gyere Mikulás

Mikulásnap tréfás jelenet. — Irta: H. Hajtay Etelka. — 3 férfi és több leány, vagy fiúszereplő. — Történik napjainkban. — Szín: tetszésszerinti. Alkalmi játék. Megérkezik Mikulás a segítő krampuszokkal, a Józsv és Jótékonyág Tündérével. Különféle mókák során megjutalmazza ill. megbünteti a gyerekeket.

Ára: 2.40 forint

A MEGBÁNTOTT MIKULÁS

(Kis jelenet bevezetőül Mikulásünnephez.)

Irta:

SCHÖN RÓBERT

S Z E M É L Y E K:

MIKULÁS

HÁZMESTER

NÉHANY FIÚ

(Szin: egy ház bejárata. Háttérben a kapu, előtte lábtörlő, jobbról egy tábla, ezzel a felírással: „A fölépcsőn csomagokkal járni tilos!”)

MIKULÁS (hátán puttony, becsoszog a kapun. Leteszi a puttonyt, kezeit dörzsöli): — Igy ni! — Végre ismét helyben vagyok! — Eljutottam megint ebbe a kedves házba, amelyet évente egyszer felkeresek a jégvirágos, szálló hópihés decemberben. Hogy örül ilyenkor nekem a ház aprajanyagja! — Hm, egy egész esztendő mult el, mióta itt jártam; hja hosszú az út a Felhő-palotától idáig! (homlokát törli) Útközben sok mindent szereztem, egy minutumot sem vesztegettem el. Kuporgattam, gyűjtöttem a sok drága holmit, hogy minden kívánságot meghallgathassak. Itt az első házban hadd kezdjük el a sort. (Körülnéz.) Micsoda finom hely ez! A szemem alig tud betelni a sok fényes drágasággal. Ejnye, talán nem is jó helyen járok!

HÁZMESTER: — Megállj! Ilyen batyuval akar ez az ember erre feljönni! Tüstént fordulj vissza! Nem látod, hogy ez a fölépcső? A pöttöm gyerek is tudja, hogy hordároknak csak a mellék lépcsőn szabad járni.

MIKULÁS (meghökkenve): — Hallgass csak meg!

HÁZMESTER: — Még öneki áll feljebb! Hogy még én hallgassak? Ilyen sáros csizmával, foltos gúnyában nincs erre út. Akármilyen mérgesen nézzel reám, ezt az otromba batyut itt ugyan fel nem viszed! Talán bántja a méltóságodat a hátsó-lépcső? Hahaha. Gyerünk barátom, ne sokat teketóriázz, mert aztán elkésel! Mindjárt bezárom a kaput, hogy nyugodtan köszöntsön ránk az ünnepi est.

MIKULÁS (zavart): — Gyermekeim! — Hallottatok már ilyet? A Mikulást durván elzavarják a földön! Öreg fejé-

vel a keskeny és dohos garádcson kell botorkálnia a fényes ajándékokkal. Haj, de megváltozott a világ! Már engem sem becsülnek meg. Kit szeressek akkor a földön? Hah, — lépések zaja, csengő gyermekhangok, kis pajtásaim jönnek boldogan, kacagó, vágyakozó szívű gyermekek. Megnézem, mit is hoztam nekik. Hisz a Mikulásnak a helye ma este csak — az utcán van!

FIU (*balról több társával belép*): — Isten hozott, Mikulás apó! Hát mirőlunk megfélemedkezel? Kedves égi vándor, lásd, mi a te nevedben egy vidám estére megyünk, szeretettel kérünk, jöjj velünk.

MIKULÁS (*felveszi a puttonyt*): — Jövök, fiaim. Már viszem is a motyómat. Majd útközben elmesélem a legújabb furcsaságot. Mikulást, az égi vándort, nem, hisz ez lehetetlen, öreg hordárnak tekintették. Hejhaj ez a felfordult világ! (*balra elmegy a fiúkkal. Házmaster fejcsóválva jobbra*).

F ü g g ö n y.

MIKULÁS IGAZSÁGOT TESZ

(*Jelenet*).

S Z E M É L Y E K:

MIKULÁS,
BURKUS, a szolgája
PISTA,
FERI,
JANCSI.

Szín: egyszerű szoba. — A három gyerek.)

PISTA: — Tudjátok-e pajtikák, hogy ma van Miklós püspök napja? Legyünk csendben és rendben, most rójja a jó Mikulás az utcákat, bizony ma felkeresi az apró csemetéket. Hallottam a csengetyűsszánt, már itt van a Laciéknál, mindjárt nálunk lesz, gyerekek micsoda öröm ez!

JANCSI: — Várj csak, ne örülj oly hamar! Nekem nem nagyon tetszik ez a látogatás. Valami azt súgja nekem, Jancsi vigyázz, ez nem tréfadolog!

FERI: — Persze, mert te nem szeretsz imádkozni és az ilyeneknek cukor helyett virgács jár.

JANCSI: — Csak ezt a házat kerülné el a Mikulás!

PISTA: — Ejnye Jancsi, kis álomszuszék, hát még mindig nem tudod, hogy Mikulás bácsi bizony senkire sem emeli fel a kezét. Hanem te megfélelgetél szolgáljáról, a fekete Burkusról. Csípős, hajlós pálcájával gyakran odacsap ám a rossz gyerekeknek.

JANCSI: — Pista mondd csak, hogy szól az, hátha még megtanulom.

PISTA: — Micsodát? A kis gyermek esti imáját?

FERI: — Nincs most arra már idő. Reszkető ajakkal bizony semmit sem lehet tanulni. Ugye eddig nem akartad? Most a lustaságod kárát vallja. *(Az ablakhoz megy, kikiált.)*

Jöjj be, oh jó Mikulás, jók voltunk, már régen várunk rád!

JANCSI *(Szintén kiszól)*: — Mikulás bácsi hagyd kinn a mérges szolgálodat! *(Belép Mikulás és Burkus.)*

MIKULÁS: — Hát még mit nem akartok lurkók! Ki kérte ezt az előbb? Annak biztosan nyomja valami a lelkét. — Na majd mindjárt a végére járok. *(Fütkészve tekintget rájuk, Burkus a pálcát suhogtatja.)*

FERI: — Kedves jó Mikulás bácsi, esztendő óta reménykedő szívvel várunk. Most, hogy immár megérkeztél, hálás szívvel köszöntünk téged és zord Burkust is, akitől a jó gyermekek úgysem félnek. Válladon az óriási puttony, csillog, villog a sok kincse...

BURKUS *(dörmögve beszél)*: — Itt van az én hajló, sujtó, jó pálcám is, ugye az nem igen tetszik?

FERI: — A tisztaszívű apróság bátran néz a pálcára, megnyugt bennünket Mikulás igazsága. Köztünk pedig csak jó gyermeket találsz, akik...

JANCSI *(közbevág)*: — Én is minden este szépen imádkozom.

MIKULÁS: — Hát akkor, fiacskám, halljuk csak, hogy is szól az az imádság!

JANCSI: — Jó Mikulás apó, kérlek szépen, ne haragudj, de ne kívánj tőlem ilyesmit. Látod én még kis oktalan fiú vagyok, nem igen marad az az én buksi fejemben. Hanem, ha megkezdenéd és közbe-közbe segítnél.

MIKULÁS *(áhitattal)*: — Én Istenem, jó Istenem, becsukódik már a szemem.

JANCSI *(örömmel)*: — Amen. Ugye milyen jól tudom? *(Szünet.)* Azt hiszem most jön a pálcá. *(Burkus lassan Jancsihoz közeledik.)*

BURKUS: — Hát csak az „amen”-t tudod? Akkor nem sokat

tanultál, ha csak ennyire vitted. Majd én megtanítlak a többire is.

JANCSI: — Én Istenem, jó Istenem, Burkus bácsi ne bánts engem...

BURKUS: — Igy szoktál te imádkozni, nincs tovább irgalom. *(Megüti.)*

MIKULÁS: — Hagyd békén őt szolgálom, tudja ő már tovább is.

JANCSI: — Jaj, nem tudok egy szót sem, olyan nehéz ez az ima!

MIKULÁS: — Jancsi, Jancsi nagyon rest gyerek vagy te. Mit szól majd ehhez a Jézuska, ha elmondom neki, pedig ezt felírom magamnak! Ki kapja majd a hintalovat, amire minden legényke vágyik?

BURKUS: — Majd észbekap akkor...

PISTA: — Kedves, jó Mikulás, ha visszatérsz Felhőpalotádba, mondd meg a kis Jézuskának, hogy mire esztendőre újból felkeresel minket, a mi kis Jancsikánk már nagyon szépen fog imádkozni.

JANCSI: — Igen, igen, jó Mikulás bácsi, megbántam már a lustaságomat. Szívesen fogok mindennap imádkozni, majd meglátja a kis Jézus.

MIKULÁS: — Ezt már szeretem hallani. Csak aztán Jancsi, amit ígértél el ne feledd. De mielőtt tovább állnánk, lásuk, hogy áll a többi lurkó dolga!

BURKUS *(kárörömmel)*: — Hát Pista bizony szeret torkoskodni, a Feri pedig gyakran elárulja, ebből lesz mindig a sírás-rívás. No majd én ellátom mindkettőnek a baját.

MIKULÁS: — Lassan szolgálom, Burkus. Sokszor segít ugyan a pálcá, hogy a vásott gyermek jobb útra térjen, de én látom, hogy ez a két apróság a kis Jézus örömeire meg fog javulni.

PISTA: — Hidd el nékem apó, ezentúl már nem torkoskodom.

FERI: — Én is ígérem, hogy a jó Istent nem szomorítom el máskor.

MIKULÁS: — Lám csak, kedves pajtikáim, mégsem csalódtam bennetek. Hát még a kis Jézuska, hogy örül majd ténéktek! Örömmel tér be hozzátok. Ezt rögtön fel is írom magamnak. *(Jegyez.)* Jó gyermekek házáat a Mikulás ajándék nélkül nem hagyja. Nézzük csak meg, van-e valami a számotokra a Burkus puttyonyában?

BURKUS *(vonakodva)*: — Ezeknek adjak én valamit? Azt még előbb jól meg kell gondolnom.

PISTA: — Burkus, kérek ne huzódozz, lásd a Jancsi megint szepeg.

FERI: — Én is azt mondom, hogy kedves gazdád szavára hallgass!

BURKUS (*meglegyinti kicsit*): — Elhallgass már! — Különbem én miattam... (*Szededet a zsákból.*) Akárhogy igyekeztetek is, sokat ugyan nem kaptok, mert ez már a Burkus dolga. (*A felényulkáló gyerekek kezére üt.*)

MIKULÁS: — Ejh, Burkus, hagyd már békén őket, mosolygó gyermekeket akarok csak ma este látni.

GYEREKEK: — Köszönjük szépen, drága, jó Mikulás bácsi, jövőre se kerülj el minket, jó szívvel várunk téged!

JANCSI: — Mondd meg a kis Jézuskának, hogy a kis serény Jancsi szeretettel köszönti!

MIKULÁS: — Szívesen megteszem kedves gyermekeim. Örüljétek most a szép ajándékoknak. Csak aztán továbbra is jók legyetek, szorgalmasak, engedelmesek, a kis Jézust nagyon szeressétek! Az Isten áldjon meg benneteket fiaim! No Burkus, szedd a sátorfát, megyünk tovább! (*Az utóbbi szavaknál Burkust, ki még egyszer rá akart ütni a gyerekekre, karon kapja és elmennek együtt.*)

F ü g g ö n y.

A MIKULÁS OTTHONÁBAN

(*Jelenet.*)

S Z E M É L Y E K :

MIKULÁS,
APRÓDOK,
ANDRIS, } testvérek
ÁBRIS, }

(*Szín: Erdei kunyhó. Az apródok szorgalmaskodnak. Játékot, cukrot, gyümölcsöt kötözgetnek kis csomagokban, közbe-közbe néhány virgácsot is csinálnak.*)

APRÓDOK (*vidám dalt énekelnek.*)

I. APRÓD: — Hát mégis csak megjött a várva várt este, milyen csillogó szemmel várnak most a föld lakói, kicsinyek és nagyok!

III. APRÓD: — Jó gazdánk, a Mikulás, nem győzi osztogatni a sok-sok ablakba a cukrot, diót,ogyorót.

- II. APRÓD: — De biz ahány rossz gyerek van, annyi virgács is csattog-pattog.
- I. APRÓD: — Jó, hogy már ennyire haladtunk a munkánkkal. Egy-kettőre készítsük el a sok nyalánkságot, drága holmit, a jó gyermekek ajándékát! Aztán rakjuk fel az Apó csengős szánjára!
- II. APRÓD: — Hej, hogy suhan aztán a szánkó a havas puszták felé! Cseng a csengő csingilingi, harsog a kürt trallala.
- III. APRÓD: — Mikulás apó is már útra készen áll. Vállára vetette virágos ködmönét, most húzza fel jó meleg csizmáit. Még egy harapásnyit eszik csak, mert szinte elfeledte, hogy nem kis út vár reá. Hanem azután rögtön a szánra kap.
- IV. APRÓD: — Nem is tudom, hogy milyen boldog vagyok! Az idén én kísérem el kedves gazdánkat.
- V. APRÓD: — Sok örömed legyen benne!
- IV. APRÓD: — Bizony jól esik azt látni, ahogy a gyerekek remegő ajakkal, akadozó hangon köszöntik fel Mikulás bácsit. Utána, ha nem sülték fel, megkapják a jutalmukat. Hogy felderülnek ilyenkor az arcok!
- II. APRÓD: — Hát a pálcát ugyan ügyesen kezeli, amikor a vásott fiút megveri?
- I. APRÓD: — Bízd csak azt az Apóra! Hely, a lustán milyen sort vág serény keze, tudom, azt sohse felejtí el! Nem egyszer láttam ezt, amikor tavaly én voltam a kísérője.
- MIND *(nevetnek a nézők felé ujjukkal fenyegetnek)*: — Vigyázatok Pisták, Jóskák, Juliskák, a Mikulásnak kedvében járjatok! *(Kívülről kopogás hallatszik.)*
- V. APRÓD: — Hallgassunk csak, nekem úgy tetszik, hogy valaki az ajtónál van.
- III. APRÓD: — Ugyan hová gondolsz bátyó. Ki járna ezen a vidéken?
- IV. APRÓD: — Én is hallottam valami neszt. *(Fülelnek, kint-ről csengetyűszó és ének hangzik.)*
- MIND *(csodálkozva)*: — Hallga, csak hallga, hisz ez gyermek hang!
- I. APRÓD: — Ugyan, hogy kerülhetnek fel kis gyermekek a Mikulás felhőbe nyuló, ködös, sziklás, roppant hegyére? Hát a kis emberkéktől ez is kitelik?
- II. APRÓD: — Eh mit ér a sok fecsegés? Engedjük be őket, majd elmondják szép sorjában, hogy mi hozta őket Mikulás kunyhójának az ajtajához. *(Az ajtó kinyílik Andris és*

Ábris belépnek, mikor meglátják az ajándékokat, ámultan kiállanak fel.)

ANDRIS, ÁBRIS: — Jaj, be szép!

III. APRÓD: — Lám, hogy csodálkoztok ezen a sok látnivalón, az ámulattól szinte eláll a szívetek! De higgyétek el, mi is nagyon csodálkozunk rajtatok. Hogy kerültetek fel Mikulás felhőkbe nyúló, sziklás hegyére, ahol csak a madár jár és mi, hűséges apródjai?

ANDRIS (*fuldokolva*): — Mindig magasabbra hágtunk fel.

ÁBRIS (*szintén*): — Magasabbra mint édesapánk bármelyik lajtorjája.

ANDRIS: — Legelőször átjutottunk a rengeteg erdőn.

ÁBRIS: — Aztán jöttek a szörnyű meredek sziklák.

ANDRIS: — De voltak ottan lépcsős kövek.

ÁBRIS: — Ezeket mind bejártuk.

ANDRIS: — Mikor sűrű köd lepett meg a meredek ösvényeken.

ÁBRIS: — Egy csengős bárány toppant elénk, őt követtük.

ANDRIS: — Keményen hittük, hogy a Mikulás kunyhóját előbb-utóbb megleljük.

II. APRÓD: — Szándékokotok, íme siker koronázta.

III. APRÓD — Az úton bátrak és ügyesek voltatok.

I. APRÓD: — Még csak egyet szeretnék tudni, de csak a színgazat halljam! Ugyan mi vitt benneteket erre a veszélyes és kalandos útra? Talán a kíváncsiság? Mert az nem szép dolog ám, ha Mikulás bácsi ablakán akartatok leskelődni.

ÁBRIS: — Kedves ifjú, jaj ne haragudj!

ANDRIS: — Ne ítéld meg szándékunkat! Semmi vétek sincs szívükben, habár most reszkető tagokkal is állunk itt előtted.

ÁBRIS: — Tekints reánk, nagy szegénység a mi sorsunk, anyánkat emésztí a nehéz gond, apánk régóta az ágyat nyomja, nagy szükségben sýnlódünk hét sápadt, búsgyermek. A munkát pedig csak anyánk vézna karja bírja.

ANDRIS: — Tavaly dideregve vártuk az ajtónál Mikulást, bízva reméltük, hogy szerető szívvel küldött ajándékaival, felmelengeti dermedt szívünket.

ÁBRIS: — De bíz tájékunkra sem jött.

ANDRIS: — Nem is gondolt bizony ránk, hiszen a mi kis viskónk kint lapul meg a falu határában.

ÁBRIS: — A megjutalmazott gyermekek csengő kacagása vidáman jutott el fülünkig. Szívünk dobbanása súgta! „Most

lép be hozzátok”. A mondókát hiba nélkül fújtuk. Mind boldogan vártunk.

ANDRIS: — Akármilyen kitartóan vártunk, hiábavaló volt. Eltelt az éjjel, mi még vártunk fogyó reménnyel, de hajnalban lebiggyedt az ajkunk, Mikulás bácsi elfeledkezett rólunk.

ÁBRIS: — Ezért tettük fel most magunkban, hogy ismét ne csalódjunk, felkeressük kunyhójában. Megkérjük őt szeretettel, hogy öcsikénket, húgocskánkat, kik szívesek szófogadók, este-reggel imádkozók, ne feledje el ez évben, hozzon nekik akármilyen csekélységet.

ANDRIS: — Ha már nekünk nem is jut a puttonyból; az ő örömük mindent pótol.

ÁBRIS: — Ha anyácskánk egy téli kendőt kapna, teljesedne szívünk legfőbb vágya.

ANDRIS: — Többet mi már nem is kérünk. *(Mikulás várattalanul megjelenik a háttérben, a gyerekek megijednek.)*

MIKULÁS: — Mindent hallottam, kedves fiaim.

ÁBRIS: — Jaj, itt van már a Mikulás bácsi, jaj, ne nézz ránk ily sötéten.

MIKULÁS *(szelíden)*: — Mindenben igazatok van, én voltam a feledékeny. Kis tanyátokat elkerültem, de az idén mindent kipótolok bőven.

ANDRIS: — Köszönjük néked, jó Mikulás apó. Mily szerencse, hogy utunkon nem ért semmi baj.

MIKULÁS: — Ott van egy csomag, jó meleg ruhákkal, azt mind hozzátok viszem. Van abban még cukor, dió, csokoládé, majd megnyaljátok az ujjatokat is utána. Csak rakjatók fel kis szolgálaim! Hanem most már gyors futással vágassunk a szánkón, a földön már aggódva várnak. E két fiút is magammal viszem, nehogy visszafelé a sötétben valami baj érje őket a sziklákon. A fürge szánkó hipp-hopp lent van. Uccú, rajta, hordjatok ki mindent szaporán! Lássátok el őket minden jóval! *(Az apródok kiviszik Andrisék holmiját, mások a két gyereknek meleg kabátot adnak)*. De most már percet se késünk!

ANDRIS, ÁBRIS *(ámulva fülelnek)*: — Ah milyen csodás ez! A gyermekek éneke idáig hallatszik. *(Távoli ének kívülről, később halkul.)*

MIKULÁS: — Indulunk, a szánkó nyugtalanul toporzékol, örül a boldog utazásnak. Kis szolgálaim gyújtsátok meg a csillagokat. hadd ragyogjanak nekünk az útra! *(Mikulás elindul, többiek utána.)*

F ü g g ö n y.

MIKULÁS NAPJÁN

(Kép, 1 felvonásban.)

S Z E M E L Y E K:

MIKULÁS,
BÉLA, idősebb testvér
GYURKA, 11 éves
LACI, 10 éves
SANYI, 8 éves
FRICI, 7 éves
MARCI, 5 éves

(Szín: egyszerű szoba.)

1. JELENET

(A gyerekek az asztalnál ülnek, olvasnak, rajzolnak, játszanak. Béla belép.)

BÉLA: — Lám ezt szeretem öcskösök. A jó testvérek szépen összeférnek. Most majd együtt töltjük el ezt a szép estét. Édesapa, édesanya azt írták, hogy csak a jövő héten érkeznek meg, legyetek tehát továbbra is ilyen szótfogadók. Panasz ne legyen rátok, mert tudjátok-e, hogy ma van a Mikulás napja?

FRICI: — Mondd csak, Béla, kapunk tőle valamit?

GYURKA (*fölényesen*): — Hogy kérdezhetsz ilyen balgaságot, Frici? Majd én elmondom neked az igazat: a szent püspök a mennyben honol és szívesen veszi, ha az emberek tisztelik őt. De, hogy ő lejön a földre, hogy buksi gyerkőcöket megörvendeztessen és méghozzá nekik cukrot osztogat, azt már igazán nem hiszem el.

MARCI: — De hát akkor, hogy kerül a cipőnkbe a sok édeség?

GYURKA: — Azt is könnyen megmagyarázom...

A TÖBBIÉK: — Várj csak Gyurka! Majd meglátod, hogy póruul jársz ezért!

LACI: — Nem hiszed, hogy jön a Mikulás? Majd örülsz, ha el nem visz a nagy puttonyában!

GYURKA (*gúnyosan*): — Azért hordja a zsákot? Abból én már rég kinőttem, hisz maholnap már hosszúnadrágban járok!

SANYI: — Ejh, hol van az még!

LACI: — Megállj csak, majd megbánod, hogy oly könnyen beszéltél! Te majd nem kapsz semmit.

GYURKA (*hízeleg Bélának*): — Sebah, majd a bátyám ad énnekem almát, diót,ogyorót. Ugye édes Bélám?

BÉLA (*korholva*): — Bizony, ha neked nem kell a Mikulás ajándéka, én sem adhatok neked semmit. Ma csak a Mikulás visel gondot a kis legénykékre.

LACI: — Persze, aki nem hisz semmit sem, mint a Gyurka, az magára vessen.

GYURKA (*dacosan*): — Majd meglátjuk.

MARCI (*aggódom*): — Jaj, jaj mi lesz veled?

LACI: — Bátyám megígérted, hogy majd elmeséled nekünk a Mikulás történetét.

MIND (*Gyurka kivételével*): — Bizony, Béla, meséld csak el, az biztosan olyan szép lesz!

LACI: — Ülünk szépen köréje!

BÉLA: — Szívesen elmondom. Hát csak üljetek ide körém és jól figyeljétek! Maradjatok csendben, hogyha a Mikulás jön, lássa, hogy milyen szófogadó fiúk vagytok. Ő a jókat megbecsüli, ajándékot juttat nekik. (*Gyurka mormog valamit, Béla ujjával megfenyíti őt.*)

BÉLA: — Gyurkám, Gyurkám hallgass ide, nehogy a virgáccsal legyen dolgod, amíg őséid ízes almát, aranydiót kapnak garmadával! Figyeljétek! — Távol, gazdag Ázsiában, Patara városában élt egy család az Úr háromszázadik esztendejében. Jómodú, nemes emberek voltak. Jámborságban töltötték éveiket, mígnem az Úr egy gyermekkel ajándékozta meg őket. A szülők rajongva szerették az aranyos kis fiút, ki a keresztségben a Miklós nevet kapta. A gyermek szépen növekedett, de csakhamar jelét adta, hogy a Gondviselés kegyelme nagy célokat tűzött ki elébe. Már egész kicsi korában összegyűjtötte azokat a finom süteményeket s egyebet, miket a szülők szeretettel adtak neki, és ha egy szegény gyereket látott, mosolyogva adta oda az egészset, magának semmit sem tartott meg. És mert oly bőkezű volt és szívében irgalmas, a jó Isten csodatevő erőt bocsátott rá. Csakhamar híre ment ennek szerete az országban. Bármilyen tisztelettel és hódolattal veték őt körül, az alázatosság útjáról soha le nem tért. Ez időben történt, hogy a kis Miklós bevetődött egy takács házába. Aznap volt éppen tíz esztendő. A szegény takács felesége már sok év óta nyomta az ágyat. Béna tagjait mozdítani sem tudta, az ágyhoz kötötte feküdt foly-

vást. Senki sem enyhítette szenvedését, mert a takácsnak nem tellett orvosra. Belép a gyermek és szívét mélységes szomorúság járja át: éppen most nem hozott magával semmit, amije volt, azt már mind elosztogatta. Erre szeméit az égre szegzi és így fohászkodik: „Oh, Jézusom, segíts rajta!” és kezeit áldásra emeli. És lássátok, a beteg asszony felkel, béna tagjait mozgatja és hátatelt szívvel borul a gyermek elé. Az minden köszönetet elhárít magától, mondván, hogy nem ő, hanem az Isten ereje gyógyította meg. Csupán azt köszönje, hogy a Gondviselés őt ide vezérelte, hisz ő itt csak az Isten hatalmának közvetítője volt. Így elutasítván a takácsék szüntelen hálálkodását, sietve eltávozott.

LACI: — De szép volt ez. Tett vele az Isten több csodát is?

BÉLA: — Hogyne. Hitének nagy ereje révén volt ez a csodás hatalma.

SANYI: — Folytasd tovább kedves bátyám, olyan jó ilyesmit hallgatni!

BÉLA: — Egyszer a Szentföldön jártában, a tenger egyik hajójára szállt. Hirtelen nagy vihar lepte meg a kis hajót. Könnyen dobálták ide-oda a tajtékzó hullámok. A hajósok reménytelenül várták a közelgő vést. Erre Szent Miklós, Krisztus nevében ráparancsolt a viharra és íme, az áradat és a tomboló szélvész meghunyászkodnak előtte. Ettől kezdve ő lett a hajósok pártfogója, már életében is. Az Isten kegyelméből később még halottakat is feltámasztott. De a legnagyobb öröme mindenkor abban tellett, ha a gyermekeket megjutalmazhatta: a jókat ajándékkal, a rosszaktól azonban sohse kímélte a pálcát.

LACI: — Hallod Gyurka, ez neked kapóra jön! Látod, mi vár most rád?

GYURKA: — Én mégse félek ettől a Mikulástól.

MARCI: — Nahát ezt gyönyörűség volt hallgatni! Úgy szeretném már a Mikulás bácsit látni! Gondolod, hogy az én számomra is lesz valami nála?

BÉLA: — Légy nyugodt, biztosan kapsz valamit. Hanem most énekeljetek, akkor hamarabb jön a Mikulás.

GYURKA: — Kár annyira reménykedni.

LACI: — Hozzád nem is jön, legfeljebb csak azért, hogy elnászpángoljon, mert ilyen hetyke vagy.

FRICI: — Úgyan ne veszekedjetek mindig! Inkább köszönjük meg Bélának a szép mikulási történetet! És most kezd-

jünk el egy szép dalt Mikulás tiszteletére! (*Gyurka morogva a sarokba vonul, könyvet vesz elő.*)

BÉLA: — Énekelj csak velünk, Gyurka!

GYURKA: — Inkább elolvasom a Robinsont.

LACI: — Jaj, te tudós gavallér, vigyázz még ma nagy csapás ér! (*Mind nevelnek, Gyurka befogja füleit, aztán titkon Laci felé ölli a nyelvét. A többiek valami gyermekdalt énekelnek. A vége felé kopognak az ajtón.*)

2. JELENET

Előbbiek, Mikulás.

(*A gyermekek ijedten felkiáltanak, Gyurka asztal alá vagy függöny mögé bújik.*)

A GYERMEKEK: — Isten hozott, kedves Mikulás!

BÉLA: — Látjátok, most számot kell adnotok, ki volt engedelmes és szorgalmas, ki volt buzgó a tanulásban.

MIKULÁS: — Jó helyen járok? Azt a házat keresem, melyben a Gyurka, Sanyi, Laci, Frici és Marci laknak.

BÉLA: — Jó helyen jársz Mikulás.

MIKULÁS: — Te vagy a Béla?

BÉLA: — Eltaláltad.

MIKULÁS: — Aki olyan szépen mesél?

BÉLA: — Hát, hogy valami nagyon szépen azt nem hiszem, csak a gyerekek szórakoztatására és okulására mesélek, ahogy tőlem telik.

MIKULÁS: — Kitűnő volt, csak mesélj máskor is.

BÉLA: — Kérlek, kedves Apó, vedd sorra kis öcséimet is.

MIKULÁS: — No gyerekek, hát jók voltak-e? Tanultatok-e szépen, mert az nagyon fontos? Az utcán illedelmesek vagytok? Szüleiteknek szótfogadtok?

BÉLA: — Győződj meg róla, Mikulás!

MIKULÁS: — Majd meglátom, mit tudnak a lurkók. Sorban elmondtok egy kis verset, ki milyet tud. Kezdje el ez a pöttön! Ugye te vagy a Marci?

MARCI: — Irgum, burgum, bum, bum, bum,

Ki zörög a nagy kapun?

Jajj, jön a Mikulás,

Bujjunk el, pajtás!

MIKULÁS: — Nagyszerű volt, Marcikám. Ezért cukrot és morogyorót kapsz. (*Átadja.*) Itt van az ügyes Frici is, te is tudsz valamit!

FRICI: — Eljött megint a Mikulás napja,

Örvend most a ház apraja-nagyja.

A sok gyermek megkapja jutalmát,
Aranydiót, fügét, cukrot, almát.

MIKULÁS: — Frici, benned sem csalódtam, derék gyerek vagy. Vedd el ezt a kis csomagot és három almát! Nini, ott is van egy okos szemű fiú. Halljuk csak, mit fog mondani!

SANYI: — Mikulás püspök védője a szegénynek,
Ő az, akit a gyerekek mind megkérnek.
Add a jóknak, mi kincset rejt puttonod,
Virgácsoddal legyintsd jól meg a gonoszt!

MIKULÁS: — Hogy is hívnak, tudom már, Sanyi. Egyik szében szaval, mint a másik. Odaadom neked is a megérdemelt jutalmat. *(Cukrot, játékot ad.)* Jól esik látnom ezeket a kedves gyerekeket. Hisz itt van még Laci is! Te is megérdemled az ajándékot, mert nagyon ragaszkodol a Mikuláshoz. *(Megajándékozza.)* Ahol jó gyermeket talállok, ott szívesen kiosztom mindazt, amit Felhópalotámban összegyűjtök egész évben. Ebben a házban Mikulás már megtette kötelességét. *(Gyurka eközben elősompolyog és a gyerekek közé áll, hogy ő is kapjon valamit. Mikulás fölön fogja, kihúzza a sorból.)* Hohó fiam, hát te is idekerültél! Hisz te lebecsülsz a Mikulást, neked már csak a hosszú-nadrágon jár az eszed! Tudd meg, hogy az én virgácsom, azokra vár, akik mindennel nagyra vannak és a Mikulást semmibe sem veszik. Ezek pedig az iskolában is mindig csehül állnak. Tudsz-e valami verset?

GYURKA *(hebegve)*:

Kedves jó Mikulás

Kedves jó-Miku-Miku-Miku. *(Sírva fakad.)*

MIKULÁS: — Ez az egész tudományod? Ezért vagy olyan hangos és ócsárolsz engem? Hát most kis öcséid szeme láttára megadom a pálcámmal azt, ami neked jár! *(Megkapja.)* Mert olyan rossz a nyelved, vedd el érte most a béred! *(Ráhúz egyet.)* Ezt pedig a morcoságért. *(Másikat üt.)* Tudod, hogy három a magyar, a büszkeségedért sem maradok adós. *(Harmadik ütés.)* Jó lecke lesz ez neked!

GYURKA *(sírva és alázatosan)*: — Jó Mikulás bácsi, ígérem neked, hogy soha többet nem beszélek ilyet. Bocsásd meg a hibámat! Ezentúl én is jó gyereked leszek, csak ne vigy el a puttonyodban.

MIKULÁS: — Majd meglátom, hogy fog rajtad a szó. A Mikulás ajándékát most az egyszer eljátszottad, pedig azért most nem csak a szíved, de a hátad is fáj. *(Mégis ad va-*

— *lamit.*) Ezzel mégis megvigasztallak, mert nem szeretem a bánatkönnyeket látni. De, ha jövőre eljövök és nem tudsz verset, nem lesz irgalom és kegyelem! Akkor elviszlek magammal, ott majd megjavulsz.

GYURKA: — Nem leszek én már többet rossz, igyekszem mihamarabb megjavulni.

MIKULÁS: — Csak rajta fiam, mindenki szívesen látja megterétedet! De most gyerekek énekeljeteK valamit nekem! (*Mind énekel és körültáncolják őt.*)

MIKULÁS: — Köszönöm kis barátaim! Most már nekem is tovább kell mennem. Esztendő múlva viszontlátjuk egymást. (*El. A gyerekek integetnek utána és vidáman kiáltják.*)

MIND: — Isten veled Mikulás, a viszontlátásra! (*Függöny.*)

MIKULÁS ÉS A TÖRPÉK

S Z E M É L Y E K:

MIKULÁS,	VIRGÁCS	} tündérek
BURKUS, szolgája	CUKOR	
HÜVELYK MATYI, főtörpe	ALMA	
TÖRPÉK (6)	DIÓ	

(*Szín: Mikulás kunyhója, közepén asztal, székek, oldalt egy karosszék, körül üres zsákok, puttonyok. Az asztalon kevés holmi, amit gyerekeknek ad. Félhomály.*)

MIKULÁS (*kicsit babrál az asztal mellett karosszékében, aztán néhány cukrot, diót, virgácsot felvesz és a puttonyokhoz viszi, leteszi, tünődve néz, majd visszaül a székbe, játszik a virgáccsal*): — Hej de nagy munka volt, míg a mennyei kemencében azt a sok cukrot, mézeskalácsot elkészítettük! Már csak ez a kevés van. Az ám, de még hány zsákom, kosaram üres és még mennyi falut nem számítottam össze. Kis szalmatetős tanyai házakba kell még mennem, aztán nagy, városi bérházak sok-sok gyermekét kell még meglátogatnom. Ennyi pedig ebből nem futja. De itt már elfogyott minden! Mit csináljak, hogy a Mikulás szügyenbe ne maradjon? — Két nap múlva Miklós napja és még üres a puttonyom. Nem mehetek le a földre. Tudom lenne is akkor ott nagy felfordulás. De még ilyen, Mikulás napja Mikulás nélkül! Nem is bírnám végighallgatni azt a sok panaszt, ami akkor érne, sem a kárörvendő nevetést,

amivel a rossz gyerekek illetnének. Brr, de hideg van itt. Még megfagy az a pár darab is, ami már itt van. Teringgettét, de elfáradtam! *(Leül és elalszik. A holdvilág be-sűrödik, halk zene.)*

BURKUS *(bejön, körülnéz, fejét vakarja):* — A gazdám úgy látszik elaludt. Még mindig kötözi a kis csomagokat. Ezért a pár darabért kár is volt ennyit dolgozni! Nem tudom, hogy járunk az idén a földön. Fölsülünk gazdám, majd meglátod. Nem baj, legalább jobban megbecsüli ezt a drága holmit. Minden pöttöm gyerek, ha egy kicsit ránéz vagy éppen sírásra biggyeszi a száját, mindjárt cukrot kap. Pálcát nekik, a sok komisz lurkónak! Nem győzzük őket cukorral! De az idén ráfizetnek. Hozok az égi erdőkből még egy nyaláb vesszőt, aztán majd azt osztogatjuk. De meg az is igaz, hogy az sokkal könnyebb, mint ez a sok nehéz puttony. Megyek már az erdőbe! *(El. Mindig sötétebb lesz, zene, végre az óra 12-t üt. Jobbról-balról kis törpék dugják be fejüket, leskelődnek. Hüvelyk Matyi int, erre bejönnek, kezükben lámpa.)*

HÜVELYK MATYI: — Látjátok, a jó Mikulás bátya édesen alszik. Hát akkor mi fogunk segíteni neki. *(Az asztalhoz megy.)* Úgy látom ránk mégse maradt sok munka, itt már minden elfogyott.

I. **TÖRPE** *(a puttonyokhoz megy):* — Itt pedig ásít a sok üres puttony!

II. **TÖRPE** *(a zsákokat megrúgja):* — Ezek a zsákok is nagyon vékonydögájúak.

I. **TÖRPE:** — Hej-haj még virgácsot sem nagyon látok!

HÜVELYK MATYI: — Törpéim, törpéim, én apró társaim amint látom, nagy bajban van a Mikulás bácsi. Szerető szívének van most nagy szomorúsága, hogy majd nem jut kinek-kinek a várt adóssága. Segítsünk tehát az Apón! Szegény mostan mély álomba merült. Lelke hímes réteken jár, hol tejjel folyik a patak és cukrot teremnek a fák. Innen hordja össze garmadába kincseit a gyermektópánkába. Azt mondom hát néktek, munkára törpéim, amit most álmódott, az valóra is váljon. Tanyánk az Üveghegy, ennek a belsejében fekszik Meseország, innen töltsétek meg az üres puttonyokat! *(Sípjába fúj. Négy törpe jön be.)* Kapjátok vállatokra ím e kosarakat és sietve töltsétek meg. *(A törpék kimennek kosárral, zsákkal, közben mások telt kosárral visszasajönnek, nagy a sürgés-forgás. Hüvelyk Matyi az asztalhoz ül, kötözget.)*

III. TÖRPE (*törli a homlokát*): — Megteltek már a kosarak, Mikulás bátyánk szégyenben nem marad.

IV. TÖRPE: — Tudom, fog örülni az a kis legény, aki meserzági mézeskalács huszárt kap!

HÜVELYK MATYI: — Megtettük, mi tőlünk tellett. Egybe-
hordtunk ide mindent. Köszönöm, hogy olyan serényen dolgoztatok. No most pihenni térünk. (*Lábujjhegyen ki-
menni, köszönnék az alvó Mikulásnak.*)

BURKUS (*belép egy nyaláb vesszővel*): — Igy, jó lesz ez nek-
tek édes cukor helyett. (*Körülnéz.*) Fékomadta, jól látok,
hisz színültig telve vannak a puttonyok. Ezt csak tündérek
csinálták. Jaj szegény fejemnek, hogy fogok én görnyedni
ezek alatt! (*Kifut. Cukor bejön, az egyik puttonyhoz ku-
porodik.*)

CUKOR: — Kedves szomszédaik, a kis manók, fürgén jártak-
keltek. Megnéztem őket, akkor láttam, hogy miben fára-
doznak. Nos, ha a törpék így segítenek, a tündérek sem
maradhatnak el. Mindegyikünk varázsruháját ölti magára
és így kerülünk aztán a sok gyermekszájra.

ALMA (*mint fent*): — Pirosló szép alma lettem most. Örül
majd a pufók gyermek, kinek ablakába a Mikulás engem
betesz. Hej nagy öröm is az, mikor valaki egy tündért kap
ajándékba a Mikulástól!

VIRGÁCS: — Azt mondják társaim, hogy gonosz vagyok, pe-
dig az nem igaz, csak egy kicsit — rakoncátlan. Most sem
szóltak nekem, hogy miben sántikálnak, de én hamar ki-
sütöttem. Virgács leszek és bosszúmat egy vásott gyere-
ken töltöm ki.

DIÓ: — Aranydió a gyerekek álma, majdnem elfogyott a jó
Mikulásnak. De ilyesmi csak nem esik meg, hogy diót el-
feledje, nem hiszi azt senki ember! Mézes dió, patkós dió,
nélkülem biz nincs földi jó.

VIRGÁCS: — Oh hízegő teremtés, nem tudom tovább hall-
gatni! (*Rálép a dióra, egy dió recsegve összetörik. A zajra
a Mikulás felébred. Dörzsöli a szemét. A tündérek haj-
longva köszöntik. Világos lesz.*)

MIKULÁS: — Uram és Teremtőm! Milyen csoda történt, ezt
csak a kis törpék csinálhatták, meg a jószívű tündérek.
Hálásan köszönöm szíves buzgóságotok, hogy megszántatok
gondterhes fejemet. Ne féljetek gyerekek! Nem búsul már
a Mikulás. Lesz bőviben minden, selymes cukor, piros al-
ma, aranydió, no meg úgy látom, egy pár virgács is!

F ü g ö n y.

GYERE MIKULÁS

MIKULÁSNAPI TRÉFÁS JELENET

Írta: HAJTAY ETELKA

S Z E M É L Y E K :

AZ ÖREG MIKULÁS FUTÁR
JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE JULISKA
JÓSZIV TÜNDÉRE SOK KISLÁNY, AKIKET
1. ÉS 2. KRAMPUSZ MIKULÁS MEGJUTALMAZ

(Mint hogy ez a kis jelenet bizonyára több más műsorszámmal együtt szerepel, ezt a számot egy kis konferálás előzi meg, amelyet tetszésünk szerint alakítunk. A nézőtérrel néhány gyereket betanítunk, hogy a Mikulás kérdésére kórusban feleljenek.)

K O N F E R Á N S Z :

(Kedvesen közvetlenül.) Kedves kis társaim, fogadjunk, hogy én tudom, hogy ti most mit gondoltok! Hát arra gondoltok bizony, hagyjuk a többi számot, jöjjön már elő maga a Mikulás!? Ugy-e? Na én most azért jöttem, hogy megsúgjam nektek, hogy már útban is van. Ott fordul be a szomszéd ház sarkán a mi utcánkba. De azt hiszitek, hogy egyedül bandukol a sötétben? Dehogy! Nagy úr ám a Mikulás! Elmondom, kik jönnek vele. Előre szalad az ő kis futárja, aki majd egy versikében hívja, csalogatja az öreg Mikulást, mert ő bizony kéretlenül nem lép ám be sehová. Mikor aztán a futár elvégezte a dolgát, akkor jön maga a Mikulás öfelsége, fényes tündérkéivel. Elöl a JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE, aki ismeri már az utat oda, ahol a jótévő Mikulást várják. Azután a JÓSZIV TÜNDÉRE, aki tudja, ki érdemli meg az ajándékot. De vele vannak ám a KRAMPUSZOK is *(kifelé tekint)* mekkora virgács a kezükben a rossz gyerekek számára! Jaj szaladok, félek, hogy itt találnak és bizony *(ide-oda fut)* nekem nincs egészen rendben a szénám, gyerekek! De fusson közületek is, aki rossz volt, mert jaj nekünk. *(Elszalad.)*

FUTÁR	FigyeljeteK gyerekek.		Ha ismétled végsorát.
<i>(futva jön):</i>	Elmondok egy verset.		Ámulás bámulás
	És ez a vers oly csodás,		Itt terem a Mikulás.

(Itt elmond egy kis verset, amelyent sokat írtak már Mikulásról. Minden versszak utolsó sora után ezt mondja):

Jó Mikulás, gyere már, Gyerekek serege vár!

Mondjátok ezt ti is velem kórusba, gyerekek!

GYEREKEK MIND: Gyere már, gyere már,
Gyerekek serege vár!
FUTÁR: Hopp, itt van már. *(El.)*

1. JELENET. *Tündérek, Krampuszok, Mikulás.*

A JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE *(előre jön a színre):* Erre, erre
kedves öreg Mikulás! Itt van ám a sok gyerek!

MIKULÁS BÁCSI *(öregesen, mély hangon, kívülről):* Menj
előttem Jótékonyság szép tündére, mutasd az utat!
Öregék már az én szemeim, megbotlom én ebben a sok
apró gyereklábban! *(Belép.)*

A JÓSZIV TÜNDÉRE *(ruhája rózsaszín tündérruha):* Majd én
megfogom a kezét és úgy vezetem!

MIKULÁS: Már azt nem engedöm! Mert a kezemben tartom a
zsákot, amibe a rosszakat beledugom. *(Haragosan körülnéz.)*

I. KRAMPUSZ: A rossz gyereket! *(Kacag.)* Maj' mi hozunk!
Itt is van egy pár rossz gyerek a nézőtéren. Gyere csak
pajtás! *(Int az utolsó sarokba valakinek.)*

II. KRAMPUSZ: Hozunk ám tizet is! Van itt annyi, aki intőt ka-
pott, azt mind a zsákjába dughatja Mikulás bácsi! *(Suhog-
tatja a vesszőjét.)*

JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE: Ej no, hátha azóta meg is javultak!

JÓSZIV TÜNDÉRE: És egyesre feleltek.

MIKULÁS: Akkor az más! Akkor nekik is jut valami ebből a
nagy puttonyból itt a hátamon. Jaj, de nehéz!

JÓSZIV TÜNDÉRE: Tegyük le! Majd én segíték.

MIKULÁS: Nem, nem teszem le, ha nehéz is! Még előbb kö-
rüljárok itt, hadd lássam közelebből ezeket a gyerekeket.
Nini! Az a kis göndörhajú hogy kacag! Amott az a kis
szöszke, látom, harminckét foga van! Hopp ez a kis fitos,
épp most repült egy légy az orrára! Itt egy kékszemű,
ott egy fekete! Kiolvasom én mindegyiknek a szeméből, ki
való a zsákba, ki meg az ajándék-adásra!

II. KRAMPUSZ: Ki meg a vesszőre!

I. KRAMPUSZ: Ki meg arra, hogy láncra kössem és elvigyem
az ördögök nagymamájához ólomgombócvacsorára!

JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE *(szigorúan):* Elég legyen Kram-
puszok! Én tudom bizonyosan, hogy itt sok jó gyerek van,
akinek ajándékot adhat a Mikulás bácsi!

JÓSZIV TÜNDÉRE: És akinek nem jut, az majd kap jövőre!

MIKULÁS: No ugye, tudtam én, hova kell jönni! Mindig jó hí-
rét hallottam a magyar leányiskolának. *(Megnevezendő.)*

Azt mondják, itt a gyerekek azt sem tudják, hogy mi fán terem a négyes!

GYEREKEK (*a nézőtérrel és a színpalak mögül*): De nem ám! I.—II. **KRAMPUSZ** (*kezüket összecsapják*): Hogy hazudnak!

MIKULÁS: És hogy az osztálykönyvbe csupa, de csupa egyesek vannak beírva.

GYEREKEK: Bizony!

MIKULÁS: No lám! Még azt is beszélük, hogy mikor jön az intézés ideje, a tanárnénik sohase tudnak beírni senkit. És ezért az igazgató úr már be is vonta az intőkönyveket és helyette dícsérő okleveleket osztott ki minden gyereknek, (*mutatja*) nagy aranyrámákban.

I. **KRAMPUSZ** (*a II.-hoz*): Hiszed ezt? (*csörgetik a láncot*) Hihih!

II. **KRAMPUSZ**: Én nem! Hát te?

I. **KRAMPUSZ**: Én sem! De nem ám!

JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE (*a másik tündért félrevonja*): Jaj, csak ezeket a Krampuszokat ki tudnám kergetni!

JÓSZIV TÜNDÉRE: Félek, hogy kiszül az igazság, hiába takarogatjuk jószívvel hibáikat.

MIKULÁS (*Krampuszokhoz*): Hát ti nem hiszitek, édes Szolgáim? Miért nem hiszitek?

I. **KRAMPUSZ**: Mert mi is voltunk diákok, hihih.

II. **KRAMPUSZ**: Nix dájcs! Hihih!

JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE: Már pedig elhíhetitek, mert ha kaptak is intőt is, megszidást is, az idén...

I. **KRAMPUSZ** (*közbevág*): Úgy néha kettőt-hármat hetenkint...

MIKULÁS (*fejcsóválva*): Ej no lám, lám!

JÓSZIV TÜNDÉRE: Haj, haj, még négyest is nem egyszer!

I.—II. **KRAMPUSZ** (*belekacagnak*): Hihih! Ez igaz! Bizony! Ez az igazság!

JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE (*folytatja szigorúan a Krampuszok felé*): De senkivel sem fog ez ezután többé megtörténni.

JÓSZIV TÜNDÉRE: Nem bizony, én kezeskedem érte!

MIKULÁS: Úgy-úgy, ez a helős dolog!

I. **KRAMPUSZ**: Nohát, ha itt mind angyalok vannak, akkor itt nekünk semmi helyünk sincs többé.

II. **KRAMPUSZ**: Kit verjünk meg?... Semmi dolgunk nincsen.

I. **KRAMPUSZ**: Gyere pajtás, gyere! Erre szökjünk, erre. (*Láncot csörgetve, ugrálva el.*)

MIND A HÁRMAN: No hála Istennek!

MIKULÁS: Ezt már szeretem! Most hát ki fogjuk üríteni a putont. Nehéz már, meghát azért jöttem, hogy a jó gyerekeknek ajándékot adjak!

JÓSZIV TÜNDÉRE: Majd én megnevezem a jókat, akik jól tanultak.

JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE: Én meg azokat, akik segítenek otthon a mamának. Ringatják a testvékét, elmosás az edénykét.

JÓSZIV TÜNDÉRE: Gyertek csak elő X Y Z! *(Neveket olvas fel.)*

MIKULÁS: Itt van ni, gyerekek. Ez mind a tiétek.

JÓTÉKONYSÁG TÜNDÉRE: Te is gyere elő. *(Nevet mond.)*

Derék kislány ez is.

MIKULÁS: Örül ám a Mikulás bácsi nektek.

JÓSZIV TÜNDÉRE: Itt is van egy kislány, ez szépen szaval.

II. KRAMPUSZ: Mikor jól megtanulja.

I. KRAMPUSZ *(bedugja a fejét)*: Fogadjunk, hogy belesül.

II. KRAMPUSZ: Azért vagyok csupa fül.

MIKULÁS: Hadd halljam hát a szavalást.

JULISKA *(belekezd egy versbe és a végén belesül. Próbálgatja, újra ismétli a sort, de hiába, nem tudja. Végre sírva fakad)*: Nem tudom! Brühühü.

MIKULÁS: Akkor bizony nem kapsz semmit. Annak a kis szökének adom itt az első sorban! Fogd te! *(Szaloncukrot dobál néhány gyermeknek, azok kapkodják.)*

Kiürült a kosár. Én is megyek már.

I. KRAMPUSZ *(beront)*: Hát a zsákba kit teszünk, Mikulás bácsi?

MIKULÁS: Igaz-a, hát ide vele a legrosszabbat.

II. KRAMPUSZ *(félönfogja a kis Juliskát)*: Itt van ni. Belesült a versébe!

MIKULÁS: Itt a zsák! Ejnye, ejnye!

I. KRAMPUSZ *(elveszi a Mikulás bácsitól a zsákot)*: Ezt dugjuk a zsákba. *(Juliska fejére húzzák a zsákot.)*

JULISKA: Jaj, jaj, sötét van a zsákban!

I. KRAMPUSZ: Hát még a kamrában!

TÜNDÉREK: De már ennek mi se tudunk kegyelmezni. Belesült a versbe!

I.—II. KRAMPUSZ *(felkapják a zsákba dugott gyereket s kiszaladnak vele)*: Hihíhi. Hahaha. Mégse jöttünk hiába.

MIKULÁS: Isten áldjon sok gyereket,

Jövőre is eljövök.

Kiürült a puttony,

I.—II. KRAMPUSZ: Tele van a zsák.

TÜNDÉREK: Nincs már itten dolgom.

MIND *(hajlongva)*: Csöndes jó'jszakát. *(El.)*

FÜGGÖNY

Mikulásca

139. **Petykó** — Irta: Zitás Bertalan — 1 felvonás — Szereplők: 15 gyerek, 1 nő és 1 férfi — Szín: szoba — — — — — 2.—

Karácsonyca

18. **Jézuska jászolánál** — Irta: Dr. Lintnerné, Fittler Vilma — 1 felvonás — Verses karácsonyi színjáték fiúk, vagy leányok számára — — — — — 2.—
19. **Törpék karácsonya** — Irta: Jászayné, Holczer Magda — 1 felvonás — Szereplők: 8 gyermek — Szín: tisztás a fenyőerdőben — — — — — 2.—
42. **Dicsőséges Betlehem** — Irta: Ajtai Kálmán — 3 felvonás — Szereplők: 15 férfi — Történi Augusztus császár korában — — — — — 2.—
46. **Karácsony éjjelén** — Fordította: Marosi Mihály — 2 felvonás — Szereplők: 8 férfi — Történi napjainkban — Szín: egyszerű szoba, erdőrésztlet — — — — — 2.50
80. **A tündérek karácsonya** — Átdolgozta: Szarvas Dénes — 4 felvonás — Szereplők: 4 fiú; 4 nő és 2 férfi — Idő: tetszésszerű — Szín: téli erdei táj, boszorkánykunyhó — — — — — 3.50
81. **Karácsony** — Átdolgozta Szarvas Dénes — 3 felvonás — Szereplők: 8 nő — Történi napjainkban — Szín: szalon — — — — — 3.80
82. **Luluka karácsonya** — Irta: László István — Szereplők: 9 fiú — Történi napjainkban — Szín: iskolaudvar, diákszoba — — — — — 2.50
84. **Pásztorok fell** — Átdolgozta: Szarvas Dénes — Pásztorjáték 5 képben — Szereplők: 8 nő és 30 férfi — Történi Heródes uralkodása alatt — Szín: szoba, utcarészlet, erdő, trónterem — — — — — 2.80
85. **Aranycsillag** — Gyermekjáték 1 előjátékkal 4 képben — Szereplők: 20 gyermek — Idő: tetszésszerű — Szín: erdő, szobácska — — — — — 3.60
95. **Jézuska az országúton** — Irta: Bárány Ferenc — II. kiadás — 1 felvonás — Szereplők: 6 fiú és 4 férfi — Történi napjainkban — Szín: országút — — — — — 2.—
96. **A szent jászol árnyékában** — Irta: Bárány Ferenc — Pásztorjáték 2 felvonásban — Szereplők: 6 fiú és 4 férfi — Idő: karácsonyén — Szín: mező, barlangistálló — — — — — 2.80
111. **Vérvirágok** — Irta: Gömöri Berta — 3 felvonás — Szereplők: 10 nő és 4 férfi — Történi: Heródes korában — Szín: szoba, trónterem, erdő, istálló — — — — — 2.80
97. **Édesanyám, hol vagy?** Irta: Goriczky Elvira — II. kiadás — 2 felvonás — 15 nőszereplő — Szín: szoba — — — — — 3.—

